

Pravosud

Časopis gréckokatolíckych seminaristov • Ročník XXII • Číslo 1

BOH

ZMIERENIE
POŽEHNANIE
SVÄTÉ PÍSMO
UZDRAVENIE

SPÁSA PROROCSTVO SPASITEĽ NÁDEJ
ZÁCHRANA NEKONEČNÝ OTEC RADOŠT
VÍŤAZSTVO LÁSKA JEŽIŠ BARÁNOV
EVANJELIUM CESTA BOŽIE
POKOJ DÔVERA VIERA KRISTUS SLOVO

CESTA
PRAVDA
ŽIVOT

KERYGMA
ODPUSTENIE
RADOSTNÁ

ZVEST

BOŽÍ SYN

VEČNOSŤ

OBETA

DOBRY PASTIER

SVÄTY

DUCH

UTEŠITEĽ

KRÍŽ

Naozaj vstal!

VŠETKÝM
ČITATEĽOM
ČASOPISU
PRAMEŇ
ŽELÁME
POŽEHNNANÉ
SVIATKY
PASCHY

CHRISTOS
VOSKRESE!

Drahí čitatelia, prežívame najvýznamnejšie sviatky roka. V chránoch budú zaznievať ohromné pravdy viery, ako to, že Kristus smrťou smrť premohol, zvíťazil a vyslobodil človeka od hriechu. Čo táto skutočnosť, že Kristus vstal skutočne z mŕtvych, znamená pre nás? Ved' napriek tejto udalosti apoštolov neprestali prenasledovať, kameňovať a zabíjať pre evanjelium, hoci neboli na strane porazených, ale na strane víťazov! Navonok sa zdá, že vzkriesenie nijako nevyriešilo ich životnú situáciu.

Tak sa nám do myšlienka – je to všetko naozaj pravda? Skutočne vstal? Môže sa nám zdať, že vzkriesenie sa v skutočnosti nijako zásadne nedotýka nášho života, že po krásnych obradoch, chutnom jedle z košíka a oblievačke sa vraciame k nášmu reálnemu životu.

Odsúdenie Krista, jeho potupenie bolo verejné. Každý by po vzkriesení očakával nejakú „tlačovú besedu“ o takej nespravodlivosti, aká sa stala. No Kristus koná inak. Kristus vstal z mŕtvych, priniesol zmenu celému bytiu a konkrétnym ľuďom priniesol zmenu v osobnom stretnutí s nimi. Stretáva sa s jednotlívciami, ako je Mária Magdaléna, Peter, učeníci z Emauzy či spoločenstvo veriacich. Práve to mení ich životy. Stretnutie s Ním.

Niekto by si povedal: Nič veľké! No pritom ide o najväčšiu udalosť pre

človeka. Udalosť, ktorá dáva každému človeku istotu, že žiadne zlo, hriech, choroba ani smrť nemajú vládu nad našimi životmi. Vďaka tejto pravde nemusíme mať strach, lebo s Ním sme víťazi. Sme vnútorné slobodní napriek tomu, že okolnosti života nám neprajú a chcú nás robiť nešťastnými. Naše šťastie je však v Kristovi, ktorý prežil ľudský život a zvíťazil nad všetkým zlom a nešťastím, ktoré ľudstvo stretlo, stretáva a ešte môže stretnúť.

Prajem každému z nás, aby sme vo svojich srdciach zažili pravdu o tom, že „CHRISTOS VOSKRESE!“ a to vďaka osobnému stretnutiu s Kristom. Aj keď sa možno navonok okolnosti nášho života nezmenia, my ich budeme prežívať inak, a to so zmŕtvychvstalým Kristom, o ktorom budeme vyznávať: VOISTINU VOSKRESE!

Vladimír Noga
Vladimír Noga
5. ročník

KRÁTKE SPR Z NÁŠHO D

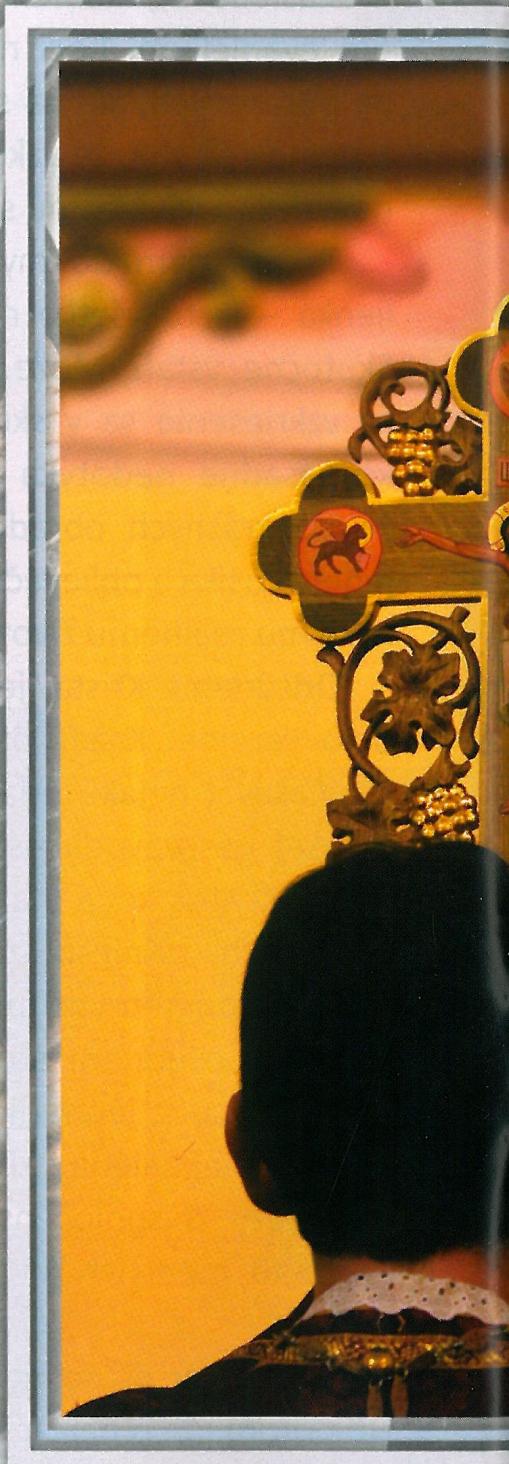
Vnedeľu 20. decembra sme mali vianočný večierok, ktorý začal štedrou večerou. Po večeri sme sa presunuli do auly, kde nasledoval program. Po ňom sme si rozdali darčeky.

Bratia zo Zboru sv. Romana Sladkopevca zažili švajčiarske Vianoce. V dňoch od 23. do 28. decembra boli na koncertnom turné vo Švajčiarsku, kde svojím spevom spríjemnili Vianoce turistom, ktorí boli na vianočných dovolenkách. Bratov na zájazde sprevádzal náš spirituál o. Marko Durlák.

2

Dňa 3. januára 2016 sa v Katedrálnom chráme narodenia Presvätej Bohorodičky v Košiciach konala archijerejská svätá liturgia, ktorej hlavným celebrantom bol košický eparcha, vladyka Milan Chautur CSsR. Na začiatku archijerejskej svätej liturgie udelil vladyka Milan nižšie svätenie postriženija našim trom bratom: Jozefovi Havrilčákovi, Jánovi Horňákovovi a Adriánovi Semanovi.

ÁVY OMOVA.

Vnedeľu 17. januára sme mali v našej Katedrále sv. Jána Krstiteľa vzácnú návštevu. Svätá Terézia z Lisieux k nám zavítala o deviatej hodine a čakali ju davy pútnikov. Program začal modlitbou a predstavením života svätej Terezky, následovala archijerejská sv. liturgia, ktorú slávil vladika Milan Lach SJ spolu s mnohými kňazmi.

Dňa 12. januára nás v našom seminári navštívil vladika Milan Lach SJ, pomocný biskup Prešovskej archieparchie, aby s nami slávil liturgiu a aby nám následne posvätil naše príbytky. Po posvätení príbytkov sme mali s vladikom Milanom ešte spoločnú večeru.

3

Vstredu 9. marca prešovský arcibiskup a metropolita Mons. Ján Babjak SJ udelil v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Prešove nižšie svätenia – postrihnenie seminaristom 4. ročníka Prešovskej archieparchie. Pätnásťim seminaristom štvrtého ročníka vladika Ján vykonal postrihnutie vlasov na znak zasvätenia sa službe Bohu.

PODĽA ČOHО SI VYBERIEM

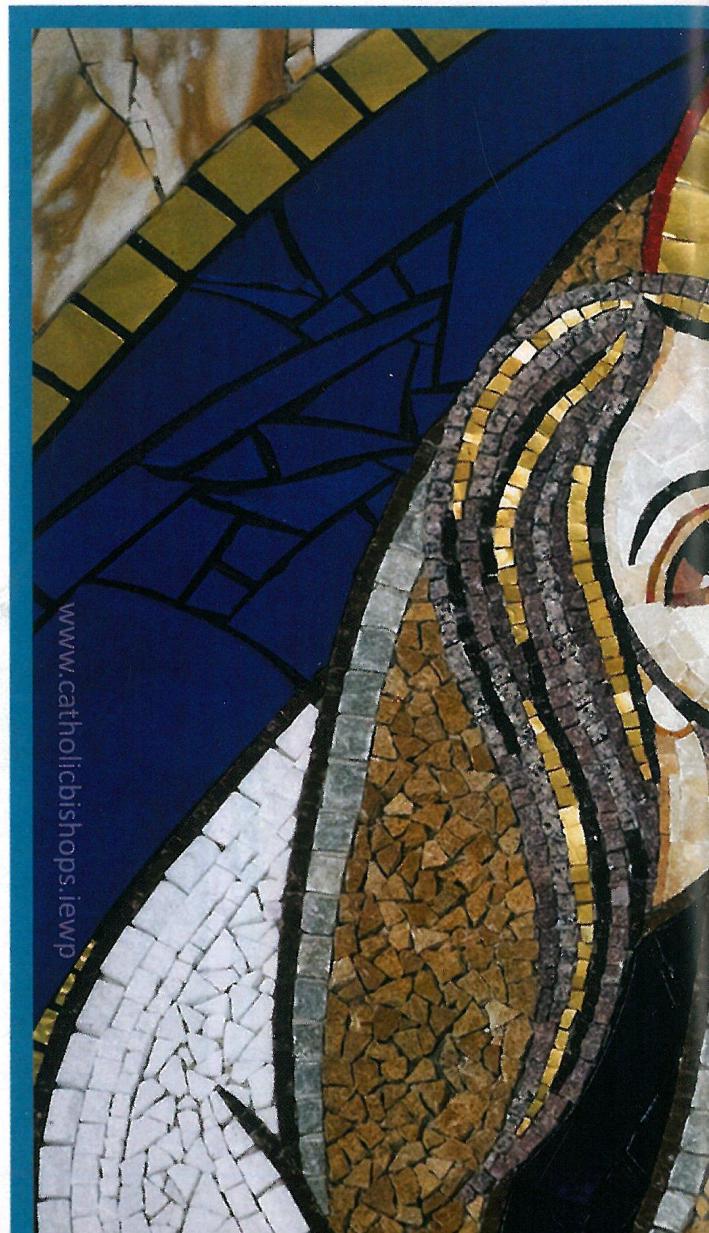
Dôvera v Slovo

Vsúčasnosti sme svedkami zvláštneho paradoxu. Na jednej strane vidíme, ako sa skracuje životnosť výrobkov akéhokoľvek sortimentu – kdež sú časy, keď nábytok vydržal aj niekoľko generácií?! Topánky, oblečenie a hračky sa dedili po starších súrodencoch, väzbu starých kníh môžeme obdivovať aj po niekoľkých stáročiach. Potraviny? – Škoda hovoríť. Dnes sú veci vyrobené rýchlo, doslova na jedno použitie – „šmejdy“. Človek si môže povzdychnúť s Exupéryho liškou: „Nič nie je dokonalé.“

Na druhej strane vidíme, ako sa v ľuďoch rozmáha túžba po dokonalosti. Mať dokonalú postavu a zdravie. Sortiment „zázračných“ výživových doplnkov zažíva nevídanej konjunktúru. Poradenské semináre o tom, ako sa správať v stresových biznisových a pracovných situáciách, sú vždy preplnené. Ako diplomaticky jednať s protivníkom a nepohnúť ani brvou, aby nevidel moje úmysly, sa študuje na vysokých politických školách. Človek neboli posadnutý a ovládaný touto predstavou o sebe natoľko ako dnes.

Do tejto situácie človeka sa zapája aj Boh, keď nás vyzýva: „*Budťe dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec!*“ (Mt 5, 48).

Dokonalosť – čo je to? Chceme ju. Aj v duchovnom živote. Chceli by sme, aby sme nepociťovali lenivosť, závist, mamonárstvo, telesnosť. Na druhej strane, aby sme mali ustavičnú chut' do modlitby, štúdia, aby sme skrotili jazyk, žaludok, oči... Jednoducho, aby sme boli dokonalí. A je to správne, lebo v zrozumiteľnej reči je to vlastne túžba po svätosti. Prvá výzva totiž znala: „*Budťe svätí, lebo ja, Pán,*

váš Boh, som svätý" (Lv 19, 2). Ale keďže Boh vie o našej slabosti, a vie, že každý by sme si túto výzvu vykladali po svojom – odtiaľ je už len krôčik k vojne medzi „svätými“, kto z nás má pravdu –, dáva celkom praktický návod:

Neverte modlám.

Nechajte zo svojej úrody chudobným.

Neprisahajte falošne.

Neokrádajte blízneho.

Nezadržte mzdu.

Neposmievajte sa druhému.

Na súde sa nedopúšťaj krivdy a nenadŕžaj nikomu.

Neroznášaj osočovania.

Nepomsti sa a neprechovávaj hnev.

Majte správne váhy a závažia.

„*Buďte svätí, lebo ja, Pán, váš Boh, som svätý.*“

No myslím si, že ani toto nestačí. Ak človek toto všetko koná, ešte nemusí byť spravodlivý, svätý, dokonalý. Splnil iba predpis. Ale Boh chce od nás niečo viac! Dať litere Ducha. Pán Ježiš jasne povie: „Ak vaša spravodlivosť (dokonalosť) nebude väčšia ako spravodlivosť farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva“ (porov. Mt 5, 20). Preto prehovorí k svojim učeníkom, ku kresťanom, k nám, a dá tejto dokonalosti

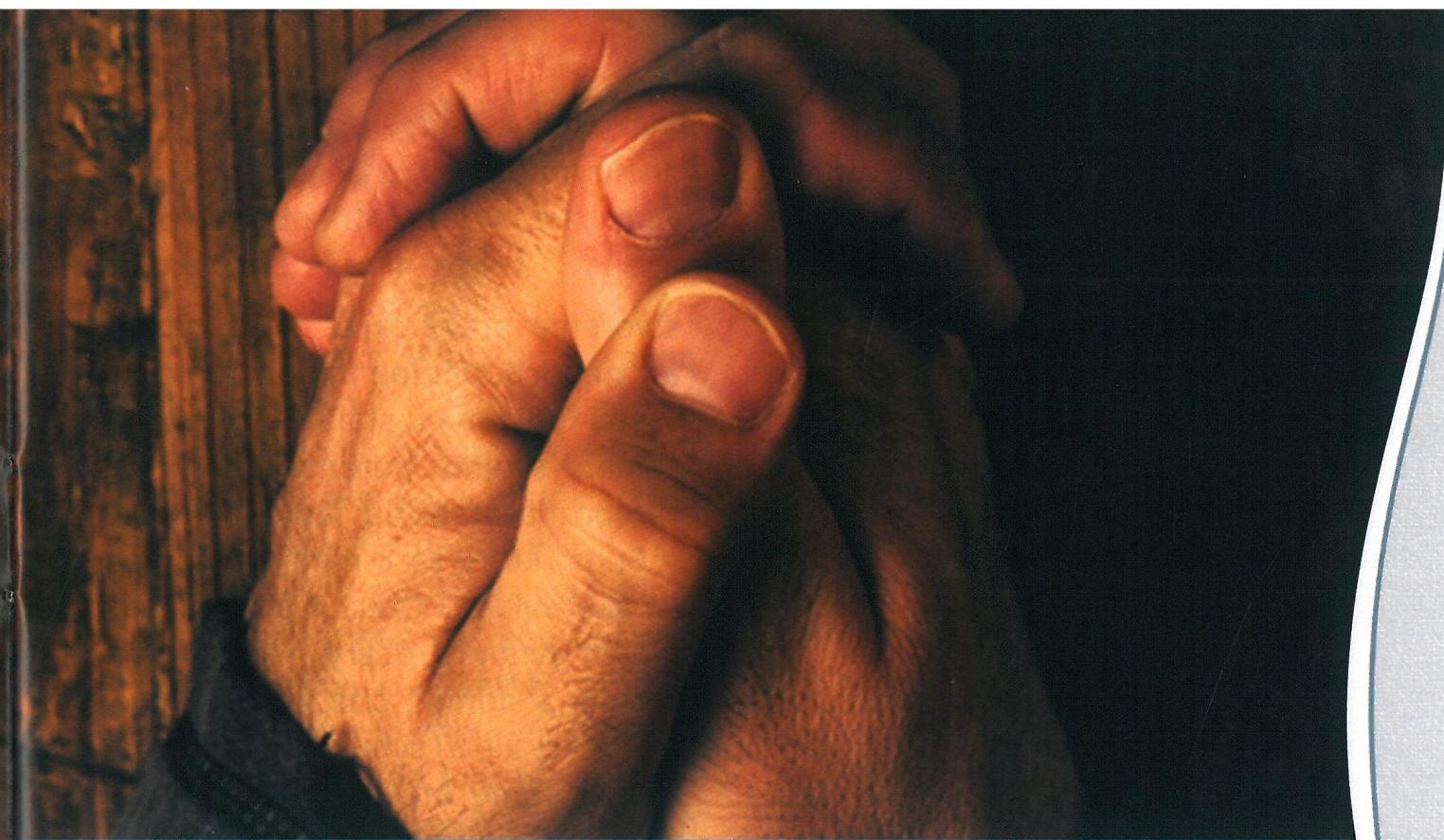
BIBLIA

Ducha. Ústami svätého Lukáša zjaví tajomstvo skryté pred múdrymi tohto sveta: „*Budťte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!*“ (Lk 6, 36).

Cirkev dostala iba jednu veľkú moc: odpúšťať hriechy. Jej dokonalosť spočíva v láske. „Odpúšťajte si, ako aj vám Pán odpustil!“ (porov. Kol 3, 13). Cirkev je spoločenstvo ľudí, ktorí zakúsili Božiu lásku a majú ju zjavovať v celých dejinách spásy, po všetky veky vekov. Toto je dokonalosť kresťana! Ked' Ježiš povie porazenému: „Odpúšťajú sa ti hriechy,“ a potvrdí znakom uzdravenia platnosť tohto slova, ľudia oslavujú Boha, že „dal takúto moc ľuďom“ (porov. Mt 9, 8). Za čo však oslavovali Boha? Páčilo by sa nám mať moc uzdravovať? Páčilo by sa nám kriesiť mŕtvych? Páčilo by sa nám mať dar jazykov, mať dar proroctva? Zaiste. Nebolo by nemocníc, nebolo by cintorínov, nedalo by

sa klamať, lebo kresťan by všetko vzkriesil, vyliečil a odhalil. Ale takto to nefunguje. Vidíme, že sú i cintoríny, i nemocnice, i klamstvá. Ježiš sa ďa opýta: „Čo si myslíš Ty? Čo je ďažsie? Povedať porazenému: vstaň a chod', alebo odpúšťajú sa ti hriechy?“ Ak si myslíme, že tá prvá časť, potom sa nečudujme, že ľudia túžia hovoriť jazykmi ľudskými i anjelskými, mať dar proroctva a poznáť všetky tajomstvá, rozdať majetok ako almužnu v sociálnych akciách, obetovať život v triednom boji... Ba horšie. Túžia po ezoterike, veštení, mágii, Da Vinciho kódoch a iných nezmysloch. Ak však pôjdeme hlbocko do seba, zistíme, že tá druhá časť je oveľa ďažšia. Prejaví sa, iba ak „Boh dá takúto moc ľuďom.“ Lebo to je Láska!

Ked' Pán Ježiš povie, že chce „milosrdenstvo a nie obetu,“ nemyslí iba to, aby sme nakrmili hlad-

ných, napojili smädných, zaodeli nahých, prijali utečencov... Je to milosrdenstvo? Zaiste, ale to je len tá časť z Knihy Levitikus: mať správne váhy, neklamať, nerozčúľovať sa, dať peniaze na charitu. A na to stačí dobrá výchova, empatia, utilitarizmus, moja dobrá vôľa. To robia aj ľudia tohto sveta, organizácie, ktoré nemajú s vierou nič spoločné. Ale odpustiť manželovi, keď je zlý? Manželke, keď je odporná? Deťom, rodičom, politickým protivníkom, nepriateľovi, keď ťa udrie po lící, keď ti berie plášť? Na to potrebujem Božiu moc! Boh je taký, že odpúšťa. Boh je milosrdný! Boh je láska!

A už-už sa podšúva otázka: „Či až sedem ráz? Ja som odpustil tri razy, a ty len raz. Nadnes mám už odpracované.“ A odpovede: „Ako Pán urobil tebe, tak rob aj ty!“ Stará filozofická axióma hovorí, že nikto nemôže dať to, čo nemá. A preto člo-

vek v živote len interpretuje vlastnú skúsenosť.

Istý kazateľ začal svoju homíliu o milosrdenstve slovami: „Som schopný vierošodne hovoriť o milosrdenstve, naozaj som dostatočne pochopil veľkosť Božieho milosrdenstva a jeho potreby pre môj život natoľko, aby som oňom mohol vierošodne hovoriť svojim súčasníkom?“

Kresťan nie je výrobok na jedno použitie. Nemá o týždeň po záruke.

Kde je dnes tá láska, ktorá miluje hrievnika? Láska, ktorá ide do krajinosti. Ktorá všetko znáša, všetko dúfa, všetko vydrží. Kde je dnes ten kresťan, v ktorom si Božia Šekiná – Božia prítomnosť – postavila stan? Som to azda ja, Pane?

„Kto je dosť múdry, že sa nad tým zamyslí a pochopí milosrdenstvo Pánovo?“ (Ž 106, 43).

vladyka Peter Rusnák

O MILOSRDENSTVE

s našimi vladkmi

Vladyka Ján Babjak SJ

Otec arcibiskup a metropolita, vieme, že spiritualita Božieho milosrdenstva je Vám veľmi blízka. Čo konkrétnie pre Vás znamená Božie milosrdenstvo v každodennom živote?

Pre mňa je Božie milosrdenstvo niečím uchvacujúcim, vedľa je podstatou Boha, ktorý je Láska. Celý stvorený svet a hlavne koruna tvorstva, človek, existuje už dlhé tisícročia iba vďaka Božiemu milosrdenstvu. Keby sa Boh riadil naším metrom, už dávno by po ľuďoch nebolo ani stopy. Ale práve preto, že Boh je láska a vylieva ju na svoje

tvorenie práve skrze svoje veľké, až nepochopiteľné milosrdenstvo, všetci ľudia majú stále šancu počas celého svojho pozemského života spoznávať Božiu lásku a uveriť v Boha, ktorý sa k nám vždy správa ako milujúci Otec. A otec miluje nielen synov a dcéry, ktorí s ním zostali „v dome“, čiže v priateľstve a v láske, ale aj synov a dcéry, ktorí odišli z domu, ktorí premárnili otcové dary, opovrhli jeho láskou a zabudli na neho. Tých zblúdených má nebeský Otec stále na mysli a túži ich zachrániť, preto im vychádza v ústrety a chce ich priať do svojho otcovského náručia.

V každodennom živote máme predovšetkým pamätať na milosrdnú lásku nebeského Otca, ktorá nás chce motivovať, aby sme boli láskaví aj k ľuďom, vedľa všetci sme deťmi toho istého nebeského Otca.

Vladyka Cyril Vasiľ SJ

Otec arcibiskup, v čom vidíte základný rozmer mimoriadneho Svätého roku milosrdenstva pre východného katolíka?

V najobľúbenejšej modlitbe kresťanského Východu, v tzv. Ježišovej modlitbe: „*Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa надо mnou hriešnym,*“ vzývame Ježišovo meno, na ktoré sa zohne „*každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí.*“

Toto jednoduché konštatovanie nás uvádza do základnej myšlienky mimoriadneho Svätého roku milosrdenstva, ktorý pápež František uviedol bulou *Misericordiae vultus* – „Ježiš Kristus je tvárou Otcovho milosrdenstva.“

Jednoduché zvolanie *Pane, zmiluj sa!* je jednou z najzákladnejších a súčasne najčastejších, ale aj najhlbších modlitieb východnej liturgie. Vedomie potreby Božieho milosrdenstva radikálne preniká všetky formy východnej duchovnosti, ale súčasne má biblické korene v zvolaní slepcov, volajúcich „*Pane, syn Dávidov, zmiluj sa nad nami!*“ ... a „*Ježiš sa zľutoval nad nimi, dotkol sa ich očí a hned videli a išli za ním*“ (Mt 20, 30 – 33).

Napriek okríkaniu zástupu, ktorý chce, aby sme mlčali, kresťania,

aj v mene celého ľudu, „*čo kráča vo tmách*“ (Iz 9, 1), si uvedomujú, že okolo nás, našimi dejinami prechádza Kristus – jediný, ktorý dokáže uzdraviť duchovnú slepotu ľudstva. A takto aj pre našu generáciu „dnes sa splnilo toto Písma“:

„*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok*“ (Lk 4, 17 – 19).

Vladyka Milan Chautur CSsR

V modlitbe na mimoriadny Svätý rok milosrdenstva sa modlíme: „*Prial si si, aby tvoji služobníci boli tiež zaodetí slabostou, a mali tak správne spolučítanie s tými, čo sú v nevedomosti a omyle.*“ Vladyka Milan, nepochybne, táto časť sa asi najviac týka práve biskupov a kňazov. Čo pre služobné kňazstvo v praxi znamená spolučítiť?

Dnes je často užívané slovíčko „*empatia*“, čo znamená vedieť sa „*vcítiť*“ do situácie, do prežívania druhých. Ľudsky to ľahšie dokážu tí, ktorí už podobnú situáciu zažili a dokážu hlboko chápať iného v jeho probléme. Ak si Ježiš povolal apoštолов s bežnými ľudskými slabostami, vedel, prečo to robí. On ich poslal hlásať evanjelium nie dokonalým ľuďom, ale „*všetkému stvoreniu*“ (Mk 16, 15), ktoré je poznačené rozličnými slabostami. K tomu istému pozýva aj dnes bis-

Foto: Michal Petrilák

kupa či kňaza, ktorý musí vedieť spolučítiť s človekom, majúcim svoje chyby, a on ho vie pochopiť, lebo aj sám má svoje hriechy. Práve Rok milosrdenstva je vhodnou príležitostou na to, aby sme si všetci uvedomili, že

nemáme právo odsudzovať, ale sme povinní pomáhať si prostredníctvom milosrdnej lásky, ktorou aj Boh miluje nás. A táto jeho láska nie je láskou k dokonalým, ale ako to píše apoštol Pavol: „*Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici*“ (Rim 5, 8). V tom teda spočíva aj milosrdenstvo biskupa či kňaza – ve-

dieť sa obetovať a byť otvorený pre človeka, ktorý potrebuje uznanie, súcit a odpustenie.

Vladyka Peter Rusnák

Sväty Ján Zlatoústy hovorí o milosrdenstve ako o kráľovnej medzi všetkými čnóstami, a zároveň dodáva, že je najvznešenejším atribútom Boha – Boh je vo svojej podstate milosrdenstvo. Ako má kresťan odpovedať na túto Božiu lásku?

Za peniaze sa dá kúpiť všetko. To je klamstvo, ktoré nám podsúva tento svet. A pretože sme prijali katechézu tohto sveta, myslíme si, že aj Boha a jeho lásku si kúpime. V podstate nechceme svoj život zmeniť, ale pre niektoré svoje postoje chceme Božie odpustenie. Aj bohatý mladík prišiel za Pánom a povedal: „... *čo mám robiť, aby som dosiahol večný život?*“ (Mk 10, 17). On nechcel meniť svoj život, len k všetkým tým „dobrám“ chcel ešte niečo navyše. A Pán mu povedal: „*Jedno ti ešte chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!*“ (Mk 10, 21).

Pán nám dnes chce dať viac, ako iba odpustiť našu konkrétnu slabosť. A preto dnes hovorí aj nám ako tomu bohatému mladíkovi: „*Odpust' všetko a nasleduj ma!*“ On nezlamil palicu nad našim životom, to je Božie milosrdenstvo. A odpoveda človeka je, že chce prijať túto lásku a odozvať mu svoj život. Táto Božia láska zmenila život apoštolov. Preto Peter,

ktorý hovoril Pánovi: „*Pane, odíd odo mňa, lebo som človek hriešny*“ (Lk 5, 8), mohol byť potom svedkom jeho lásky až na kríž.

Dnes sa toto slovo aj počas aktuálneho Roka Božieho milosrdenstva zastavuje pri každom z nás. *Pod' za mnou. Prijmi svoj život, lebo ja ho prijímam*, hovorí Pán. *Daj mi dnes svoju úbohost' a biedu, lebo ja mám moc od Otca dať ti nový život.*

Vladyka Milan Lach SJ

Už svätý Augustín vo svojom diele *De praedestinatione sanctorum* píše, že je potrebné zvážiť, či sa zdôrazňovaním potrestania hriechov na Božom súde pred odpusťtením vďaka Božej milosti nekrivdi Bohu a jeho milosrdenstvu. Nie je ešte trochu problémom, že niekedy sa v homíliách namiesto ohlaso-

vania spásy (indikatív spásy) príliš moralizuje a zdôrazňuje sa trest, posmrtná sankcia... (morálny imperatív)?

Božie slovo zdôrazňuje jedno aj druhé. Poznáme Božie milosrdenstvo, ako napr. v podobenstve o Milosrdnom Otcovi, ale Kristus sa nevyhýba v podobenstvách hovoriť aj o večnom ohni či o škrípaní zubami, ako sme to počuli na Mäsopôstu nedeľu. Boh je láska, ktorá je milosrdná, toto je potrebné ohlasovať a na toto klášť dôraz, a toto potrebujeme dostať do života. Človek si niekedy volí odmietnutie Boha slobodne, a to je trest, ktorý si vyberá sám. Homília nie je priestorom na moralizovanie, tomu by sme sa mali vyhýbať a byť viac otcami, nie sudcami.

11

Za rozhovor ďakuje:
Dominik Petrík, 5. ročník

ROZSIEVAČ SEJE SLOVO

povolanie rozsievať

Marek ČAN

Bardejov - mesto, 26 rokov

1. Čo si sa naučil počas pobytu v seminári? Šesť rokov v seminári a jeden rok v pastoračnom ročníku spolu tvoria takmer štvrtinu môjho doterajšieho života. Je teda ľahké vymenovať čo i len malú časť z toho, čo som počas tohto času získal a naučil sa. V každom prípade však pobyt v kňazskom seminári bol (a je) požehnaný čas budovania spoločenstva s Bohom, predstavenými i spolubratmi, keď som sa mohol učiť zabúdať na seba a slúžiť druhým. (A tiež som sa naučil sklaňať servítky, pracovať s tabuľkami v textovom editore a pravidelne piť kávu.)

2. Ktorý svätý Ča v Tvojom živote najviac inšpiruje? Najväčší vzor a inšpiráciu nachádzam v Presvätej Bohorodičke. Jednak pre jej jednoduchosť a pokoru, s ktorou sa odovzdala Bohu ako *služobnica Pána*, ktorá nezapochybovala napriek tomu, že mnohokrát nerozumela, čo pre ňu Boh pripravil, respektívne, ako to vykoná. Vedela však, že Pán sa isto postará. A na strane druhej pre jej neustále orodovanie a ochranu nad tými, ktorí ju o to prosia. A príhovor Presvätej Bohorodičky je naozaj mocný.

Pavol DANCÁK

Prešov - mesto, 25 rokov

1. Aký najkrajší zážitok si odnášaš z pobytu v seminári?

Ľahko je pre mňa vybrať nejaký konkrétny zážitok, lebo ich bolo veľa. No chvíle, ktoré sa mi najviac páčili, boli ranné kávy, kde sme sa stretávali spolužiaci z ročníka, ale aj bratia z iných ročníkov. Veľa sme sa tam naročovali aj nasmiali, tam sme riešili i vážne veci. Boli to hlavne rána a kvôli odchodu do školy netrvali vždy dlho, no i tak to bol dobrý a požehnaný čas.

2. Čo zo seminárnej formácie by si chcel preniesť aj

do svojho kňazského života? Modlitbu, pretože často počúvame o tom, ako často sa kňazi zabúdajú modliť v dôsledku mnohých povinností. V seminári je na modlitbu čas vždy, a to si chcem zobrať aj do svojho kňazského života.

František ENGEL

Pozdišovce, 26 rokov

1. Čo Ti najviac pomáhalo zvládať ťažké chvíle v seminári či v bežnom živote? Ťažké chvíle v seminári a v živote mi pomáhalo prekonávať stretnutie s Ježišom Kristom. Toto stretnutie sa odohrávalo najmä v seminárnej kaplnke. Pri ňom som nemusel veľa rozprávať a stále to bol pre mňa balzam, ktorý ma upokojoval, liečil a dával mi radosť. Každé stretnutie s Kristom je pre mňa situácia, kde dostávam nový život.

2. Kto je Tvojím kňazským vzorom a prečo? Môj kňazský vzor je o. Štefan Ištvaník CSsR. Bol mojím spovedníkom a duchovným vodcom. Videl som v ňom Ježiša Krista a to ma pritáhovalo. Sám mi rozprával o svojom živote a kňazstve, toto rozprávanie a svedectvo sú pre mňa cenným pokladom, ktorý mi pomáha v neľahkých situáciách. Pre mňa je otec Ištvaník svätý muž, ktorý miloval Ježiša Krista, a preto je pre mňa vzorom kňazského života, ktorého sa chcem držať do konca života.

o. Tomáš FISCHER

Košice - Staré Mesto, 26 rokov

1. Posledný rok formácie si prežil ako diakon, ako hodnotíš tento čas na ceste ku kňazstvu? Dovolím si povedať, že služba diakona mi zmenila cestu môjho života, a to nie len v osobnom rozmere života, ale aj v rozmere prežívania liturgického života Cirkvi, a taktiež duchovného otcovstva a bratstva, ktoré je, verím, cenné a potrebné pre každého jedného z nás. Je však dôležité povedať, že prijatím tajomstva kňazstva – diakonátu – sa osobná formácia nepozastavila. Pretože vnímam, že každý deň je novou výzvou prežívať a poznávať Božiu milosť a zároveň konfrontovať sa s vlastnými nedostatkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou aj kňazského stavu, o to viac, keď je v srdci túžba stávať sa dobrým Kristovým služobníkom a otcom, bratom v rozmere duchovného života.

2. Čo Ti pomohlo pri rozhodnutí vydať sa na cestu kňazstva v celibáte? Bol to okrem iných skutočností samotný rozmer tajomstva a milosti celibátu. Stať sa všetkým pre všetkých a skrze Božiu milosť v kňazskej službe zachrániť aspoň niektorých.

Jozef KAVČÁK

Vranov n/T - Lomnica, 30 rokov

1. Kto je Tvojím kňazským vzorom a prečo? Nielen môj duchovný život výrazne ovplyvnili dvaja kňazi, ktorí sú mojimi veľkými vzormi. A to náš bývalý správca farnosti, otec Valér Čonka, pri ktorom som rástol od malička a pri ktorom sa vo mne zrodilo povolanie ku kňazstvu. A druhým je dnes už nebohý rehoľný kňaz, redemptorista, otec Štefan Kitlán, vďaka ktorému sa vo mne túžba nasledovať Ježiša Krista cestou kňazstva upevnila. Otec Valér aj nebohý otec Štefan mi svojím životom ukázali nádherný príklad kňaza, ktorý pravdivo žije s Ježišom Kristom.

2. Čo si sa naučil počas pobytu v seminári? Počas pobytu v seminári som sa naučil hlavne to, aké je dôležité nielen pre kňaza, ale aj pre každého kresťana poznať pravdu o sebe, a vždy, nech by sa dialo čokoľvek, pozerať na Kristovu tvár.

14

Jozef MAČEJOVSKÝ

Bardejov - mesto, 27 rokov

1. Čo si v seminári stratil a čo si z neho odnáša? Ked' mladý muž vstupuje do seminára a stáva sa bohoslovcom, hovorí sa, že potrebuje 8 vriec nadšenia alebo presvedčenia, aby mu po siedmich rokoch aspoň jedno ostalo. A na kolko moja formácia spolu s pastoračným ročníkom trvala viac ako sedem rokov, stratil som všetky. Tým som však stratil aj všetky dôvody pre kňazstvo, ktoré by mohli byť a boli by nedostačujúce. Toto obdobie tak bolo veľmi dobrú príležitostou na prehodnotenie mojich motívov a hnacej sily vpred. Tak som raz stál pred Ježišom a pýtal sa ho, prečo chce, aby som sa stal kňazom, ved' mne už nezostalo nič. A aj keď stále neviem prečo, dozvedel som sa, že on to chce a ja chcem byť verný tomuto pozvaniu, ktoré prešlo do rozhodnutia. Vedomie, že ma Boh volá a rozhodnutie zostať verný povolaniu, to je to, čo si zároveň odnášam.

2. Aká je podľa Teba najdôležitejšia vlastnosť, ktorú by mal mať kňaz? Len jedna? Mať vzťah k Bohu a k ľuďom. A byť mužom dialógu, nie prázdnych sladkých slov.

Ján MARČÁK

Ľutina, 26 rokov

1. Ktorý svätý Ča v Tvojom živote najviac inšpiruje? Je ich určite viac ako len jeden, ale tak najviac vyniká sv. sestra Faustína. Jej modlitbový život, ktorý viedla, a ťažkosti, ktoré v pokore znášala od ľudí vo svojom okolí, môžu byť príkladom pre každého z nás. A práve toto bolo rozhodujúcim kritériom, ktoré prispelo k tomu, že sme si ju spolu so snúbenicou vybrali za patrónku nášho vzťahu. Okrem nej sú pre mňa vzorom tiež sv. Páter Pio a sv. Ján Pavol II.

2. Aká je podľa Teba najdôležitejšia vlastnosť, ktorú by mal mať kňaz? Pokora je kľúčom k všetkému. Pokorný kňaz, a nielen kňaz, ale človek vo všeobecnosti, je pripravená nádoba pre prijatie Svätého Ducha. A ak je človek (kňaz) naplnený Svätým Duchom, nemá problém podriadiť svoj život Bohu, ktorý najlepšie vie, čo je pre človeka to najpodstatnejšie.

Ján MURGAŠ

Gerlachov, 26 rokov

1. Čo Ti najviac pomáhalo zvládať ťažké chvíle v seminári či v bežnom živote? Každého z nás v živote stretne niečo pekné, čo si človek bude pamätať, ale aj niečo ťažké, na čo bude možno nerád spomínať, alebo bude to memento, ktoré človeka posunie ďalej. Ja som mal takých chvíľ niekoľko. Či to bola kríza z povolania, či choroba a smrť najbližšieho v rodine, či hodiny ponocovania počas štúdia. Vždy som pamätał na jednu z myšlienok od sv. Augustína: „*Rob to, čo dokážeš, a modli sa za to, čo nedokážeš. – A Boh dá, aby si to dokázal.*“ To som sa snažil robiť – modliť sa. To mi dávalo najväčšiu útechu, keď som to potreboval. V dôvere odovzdať Ježišovi všetko, aby sa o to postaral.

: 15

Aký je Tvoj najkrajší zážitok, ktorý si odnášaš z pobytu zo seminára? Zážitkov si odnesiem veľa, ale určite najviac budem spomínať na časy, keď som slúžil bratom ako infirmarista. Vždy bol pre mňa zážitok, keď som vedel, že môžem druhému nejakým spôsobom pomôcť. Či vstávať v noci k niekomu, kto to potreboval, či ísť kúpiť lieky, alebo len robiť spoločnosť. Táto služba mi dala veľmi veľa, preto som za ňu predstaveným vďačný.

Ján SLOBODNÍK

Humenné, 26 rokov

1. Čo si v seminári stratil a čo si z neho odnášaš? V seminári som stratil starý štýl života, starých kamarátov, z veľkej časti sa popretrhali rodinné zväzky. Na druhej strane, to, čo som stratil, som aj získal – nový spôsob života, bratov s rovnakými hodnotami. Tým, že som mal aj službu duktora, naučil som sa väčšej zodpovednosti a to, že od problémov netreba utekať, ale ich riešiť, pretože oni časom vybuchnú. Najcennejšiu vec, ktorú si odnášam, je môj vzťah s Bohom a modlitbový život. Od vstupu do seminára sa to so súčasnosťou ani nedá porovnať a vďaka tomu vidím, že bez Boha nezmôžem nič a veľmi ho potrebujem vo svojom živote.

2. Aký najkrajší zážitok si odnášaš z pobytu v seminári? Tých zážitkov je veľmi veľa. Je to všetko to, prostredníctvom čoho sa ma Boh v seminári dotýkal a privádzal bližšie k sebe – adorácie v kaplnke, osobná modlitba, ale aj situácie, keď sme sa ako spoločenstvo stretávali na spoločných modlitbách, pri futbale, na rôznych kultúrnych a športových podujatiach.

NÁREK NAD HROBOM

ktorý má nádej

Ked' ho (Jozef z Arimatey) sňal, zavinul ho do plátna a uložil do vytiesaného hrobu, v ktorom ešte nik neležal. Bol Prípravný deň a už sa začínala sobota (Lk 23, 53 – 54).

Týmito krátkymi slovami začína rozprávanie o tom, čo sa dialo v deň pred Vzkriesením nášho Pána. Správa, ktorú o tomto dni uvádzajú evanjelisti je krátká, no deň o ktorom píšu, je nazvaný Veľkým. Túto sobotu totiž voláme veľkou a požehnanou. K tomu, aby sme pochopili, čo Pán v tento deň vykonal pre našu spásu a ako porazil smrť svojou smrťou, potrebujeme načerpať vodu z dvoch prameňov – z textov, ktoré opisujú stvorenie sveta, pretože aj Kristus v hrobe tvorí svoju dokonalou poslušnosťou nový svet a z textov, ktoré do bohoslužieb zostavili naši prepodobní otcovia.

„A v siedmy deň odpočíval od všetkých diel, ktoré urobil,“ píše svätopisec v knihe Genezis o tom, ako Boh zavŕšil celé dielo stvorenia. Človek, ktorého Boh utvoril na záver svojich diel, ako vrchol, odpadol od Božej milosti, pretože zaprel to, čo ho povyšovalo nad všetko tvorstvo – svoju podobnosť Bohu.

On totiž prišiel na Zem hľadať svojho priateľa, Adama, a keď ho tu nenašiel, zostúpil za ním až do podsvetia.

A Kristus, Syn Boží, prišiel v tele na zem, aby obnovil toto spoločenstvo človeka s Bohom. Takto teda definitívne zavŕšil stvorenie. Jeho misia je dokonaná a v deň tejto požehnanej Soboty odpočíva od svojich diel.

Prečo je však tento deň dôležitý pre nás, keď sa nám môže javiť len ako nejaká prekážka, oddelujúca nás od radosti Vzkriesenia? Pretože smútok Veľkého Piatku nemôže byť jednoducho nahradený radosťou Paschy. Radosť týchto dní nie je len nejakou náhradou bolesti a utrpenia. Kristus, ktorý

nanovo tvorí svet, bolest' a smútok premieňa na radosť, nie ich iba radosťou nahradza. Robí to preto, aby aj naše hriechy, problémy a strasti postupne presvecovalo svetlo jeho dobroty a tak ich premieňalo na radosť, nie iba vymenilo ich miesto.

Bol však Kristus v hrobe iba mŕtvym človekom? Nie, jeho odpočinok neboli pasívnym skrývaním sa, ale dokonalou činnosťou v prospech nás, ľudí. On totiž prišiel na Zem hľadať svojho priateľa, Adama, a keď ho tu nenašiel, zostúpil za ním až do podsvetia. A tak prestal byť hrob prázdnym miestom bez života, lebo prijal Život samotný.

Stojac pred hrobom, ktorý ukrýva Kristovo telo, ako to robíme ráno na Veľkú Sobotu počas Jeruzalemskej utierne, ešte pred tým, než sa začneme klaňať slávnej Kristovej Pasche, rozjímame nad smrťou samotnej smrti. Táto utiereň začína ako pohrebná služba 118. žalmom a ku každému jeho veršu sa pridáva krátky žalospev či chválospev. V prvotnej histórii liturgie však bol tento žalm spievany počas bdenia pred nedeľou, dňom oslav Vzkriesenia. Celý je zameraný na Boží zákon, teda na plán, v ktorom Boh človeka stvoril. A Cirkev ho interpretuje ako slová Krista, ležiaceho v hrobe, adresované nebeskému Otcovi.

Po tomto veľkom žalme, v ktorom hrá hlavnú úlohu poslušnosť zákonom, svitá svetlo nádeje v podobe spevu opisujúceho údov anjelských zborov nad Kristovým zoštúpením ho podsvetia. Je to prvý okamih, v ktorom počujeme o radoch týchto veľkonočných dní.

Stojíme teda pred hrobom, ten sa však pomaly začína javiť ako hrob, z ktorého má Život zažiať novým spôsobom. Ešte stále je Veľká Soba a pred nami Kristov hrob. A pred nami je ešte celý jeden deň, kym budeme môcť v radoch prevolávať, že Kristus vstal z mŕtvych. V tomto bode môžeme túto Požehnanú Sobotu prirovnáť celému ľudskému životu. Áno, aj my v našich životoch stojíme denne pred mnohými našimi hrobmi – sú nimi hriechy a vášne, ale nie len tie, patria sem všetky naše starosti a problémy, ktoré nás pritahujú bližšie k smrti. Na druhej strane však vieme o Kristovom víťazstve, ktoré očakávame v našich bežných životoch tak, ako počas Veľkej Soboty. Naše životy sú teda „našimi Veľkými Sobotami“ a Vzkriesenie sa blíži. Ako sa hovorí – pomaly, ale isto...

Dominik Gromoš, 4. ročník

MÁ TO ZMYSEL?

medzi životom a smrťou...

Drahí čitatelia, prežívame obdobie umučenia, smrti a slávneho vzkriesenia nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Pre mnohých ľudí je tento sviatok jedným z mála, kedy navštívia chrám počas roka. Sú i takí, ktorí tento sviatok neslávia. Tu nám môže hroziť falošné presvedčenie, že patríme k tým lepším ľuďom, lebo chodíme do chrámu nielen v tento sviatok, ale každú nedelu, prikázaný sviatok, ba aj vo všedné dni.

Ale položme si otázku: aký zmysel má pre nás Pascha? Prosím vás však, odložme teraz na chvíľu naučené katechizmové odpovede, a to nie preto, že by azda boli zlé,

tajomstvo, idú a s mocou ohlasujú, že ten, ktorý bol ukrižovaný, na tretí deň vstal z mŕtvych. Pascha Ježiša Krista je kerygma, ktorú ohlasuje Cirkev už dve tisícročia, je základom evanjelizácie.

Už Starý zákon poukazuje na Boha, ktorý má moc nad smrťou. Po páde človeka do hriechu Boh má odpoveď na túto situáciu smrti. Prisľúbil potomka zo ženy, ktorý hadovi rozšliape hlavu (porov. Gn 3, 1 – 15). Je to protoevangelium – prvá kerygma.

Boh odpovedá na ťažké rozpoloženie Abraháma a Sáry, ktorí nemohli mať deti a do tejto situácie smrti im posielala potomka –

Ale položme si otázku: aký zmysel má pre nás Pascha?

Prosím vás však, odložme teraz na chvíľu naučené katechizmové odpovede, a to nie preto, že by azda boli zlé, ale preto, lebo ak ich iba zopakujueme bez našej osobnej skúsenosti, môžu byť málo oslovujúce, málo evanjelizujúce.

ale preto, lebo ak ich iba zopakujueme bez našej osobnej skúsenosti, môžu byť málo oslovujúce, málo evanjelizujúce.

Pascha sa predsa vo svojej podstate spája s evanjelizáciou. Spája sa s novým životom a obrátením apoštolov, ktorí majú osobnú skúsenosť s tým, že Ježiš Kristus je Pán. A po zostúpení Svätého Duha, ktorým sa zavŕšuje paschálne

Izáka. Boh má odpoveď aj na ťažkú otázku Izáka pri obetovaní: „...kde však je baránok na zápalnú obetu?“ (Gn 22, 7). Aj v tejto situácii má Boh riešenie – baránka, ktorý sa zachytil v kroví (porov. Gn 22, 13). „A Abrahám nazval toto miesto «Pán vidí» a tak sa ešte aj dnes hovorí: «Na vršku Pán uvidí»“ (Gn 22, 14). A toto sa v Izraeli odozvdáva z pokolenia na pokolenie

ako príslovie, ktoré hovorí o tom, že Pán sa v biede a trápení človeka postará, že ho nenechá napospas smrti.

Ked' Jakubovi synovia predajú svojho brata Jozefa kupcom, Boh mu dá mnoho milostí a darov. Použije aj túto situáciu, aby neskôr, ked' nastane v krajine hlad, mohol vyviest' Jakuba i jeho synov z polohenia smrti. Toto je len niekoľko udalostí, ale vo Svätom písme Starého a Nového zákona je ich veľmi veľa. Ježiš v jednotlivých evanjeliových udalostiach dáva život, napr. ked' chceli ukameňovať cudzoložnú ženu, ked' oslobodzoval posadnutých, uzdravoval chorých, kriesil mŕtvyh a hlavne ked' sám bol vzkriesený. O živote, ktorý dáva Boh, sú aj Skutky apoštolov, v ktorých vidíme ako rastie Kristova cirkev, aj listy apoštolov i Zjavenie sv. Jána. Vlastne celým Božím zjavením sa tiahne jedna červená niť – iba od Boha nám prichádza život.

To platí v každej situácii.

Drahí čitatelia, Boh má odpoved' aj na situáciu smrti – duchovnej i telesnej – v našom živote. On má riešenie každého problému ešte predtým, ako sa stane. Lebo on nás miloval a miluje do krajinosti – jeho lásku môžeme najviac vidieť práve počas sviatkov Paschy. On poslal svojho Syna, lebo je verný tomu čo prisľúbil, že nás nenechá v smrti, ale rozšliape hadovi hlavu. V kreste sme prijali toto víťazstvo Ježiša Krista nad smrťou. Preto sa krst veľmi výrazne spája s Paschou. A zmŕtvychvstalý Pán nás posielal do celého sveta ohlasovať radostnú zvest o jeho milosrdenstve aj tým, ktorí zatiaľ nechodia do chrámu a neslávia s nami Paschu. Možno sú to aj naši blízki a známi.

Slávime mimoriadny Svätý rok milosrdenstva. Svätý Otec František ho vyhlásil preto, aby všetci mohli zakúsiť aký dobrý je Pán. Boh chce šíriť svoje milosrdenstvo pros-

tredníctvom tých, ktorí zakúsi- li vo svojom živote jeho lásku. Preto nás Cirkev opäť pozýva sláviť tieto sviatky, aby Pán mo- hol znova prejsť naším životom, ukázať nám, že nás miluje ako prvý a urobiť nás misionármi jeho lásky, jeho milosrdenstva. Ved' *Meno Boha je Milosrden- stvo*. Takýto názov má aktuálna kniha, v ktorej Svätý Otec Fran- tišek hovorí o Božom milosr- denstve. Ono je také veľké, že ho nemôžeme pochopiť. No je potrebné, aby sme tejto láske uverili. My z vlastných síl nie sme schopní byť bez hriechu alebo žiť svätý život. To v nás môže vykonáť Boh mocou svo- ho Svätého Ducha. Uverme, že Boh nás nekonečne miluje a odpovedajme na volanie jeho lásky.

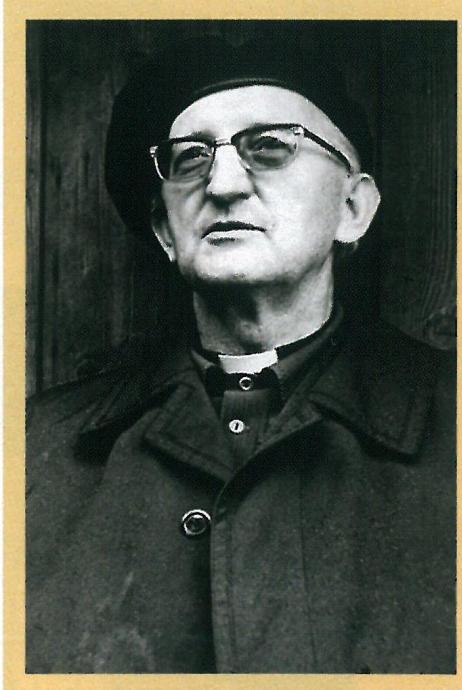
Drahí čitatelia, nepremrhaj- me šancu nanovo zakúsiť tú úžasnú milosť, ktorou nás Boh obdaroval. Nech aj tieto sviat- ky Pánovej Paschy sú pre nás dôkazom, že Boh na nás neza- budol, ba priam, vychádza nám naproti. On má moc aj zo smrti vyviest život. Ak sme to zakúsi- li, nenechávajme si to iba pre seba. Prajem sebe i vám, aby keď budeme spievať radostné *Christos Voskrese*, v nás znelo presvedčenie, že Pascha má pre každého jedného z nás a pre celý svet veľký zmysel.

Dominik Petrík, 5. ročník

HNUTIE SVETLO-ŽIVOT

formy cesty...

Zakladateľom tohto hnutia je poľský kňaz otec František Blachnicki (1921 – 1987), ktorý bol kňazom katovickej diecézy, profesorom pastorálnej teológie na Katolíckej univerzite v Lubline. Otec František založil ženský sekulárny Inštitút Nepoškvrnenej Matky Cirkvi (1958) a inicioval vznik Únie kňazov Krista – Sluhu (1980). Vidiac potrebu pomoci pre závislých na alkohole, založil a viedol tiež Kruciátu trievosti (1957 – 1960) a Kruciátu oslobodenia človeka (od r. 1978). V rokoch 1967 – 1982 stál na čele Krajowego Duszpasterstwa sluzby liturgicznej (ustanovizeň, ktorú založila poľská biskupská konferencia s cieľom zaviesť do praxe závery Druhého vatikánskeho koncilu v oblasti liturgie). Vtedajší socialistický režim a vyhlásenie výnimočného stavu v roku 1981 ho zastihlo za hranicami Poľska, kde bol nútenej zostať. To zapríčinilo, že od roku 1982 žil a pracoval v nemeckom Carlsbergu, kde v roku 1987 aj zomrel. Telesné pozostatky otca Františka Blachnického boli prevezené do Kroscienka nad Dunajcom na Kopiej Gorke, kde sa dnes nachádza centrum hnutia Svetlo-Život, a v súčasnosti prebieha proces jeho blahorečenia v Ríme.

Hnutie Svetlo-Život je hnutím s cieľom evanjelizovať a formovať dospelých kresťanov. Tradičnú spiritualitu spája s novými požiadavkami života dnešnej spoločnosti. Hnutie je jedným z hnutí obnovy Cirkvi v duchu učenia Druhého vatikánskeho koncilu. Zdrúzuje ľudí rôzneho veku aj povolania: deti, mládež, dospe-

lých, a to rovnako laikov, kňazov, ako aj členov rehoľných spoločenstiev. Do tohto spoločenstva patria aj rodiny, ktoré tvoria rodinnú vetvu Hnutia, nazývanú Domáca Cirkev.

Ako bolo spomenuté, cieľom hnutia je vychovať zrelých kresťanov skrze formáciu v malých skupinách, ktorej obsah a metódy sú prispôsobené rozličným vekovým kategóriám. Táto formácia k zrelému kresťanstvu má viesť k aktívnej službe v Cirkvi a takto prispievať k obnove Cirkvi. Hnutie Svetlo-Život, nazývané tiež oázové, je evan-

jelizačno-formačným hnutími. To znamená, že po etape evanjelizácie alebo reevanjelizácie prechádza účastník trojstupňovou formáciou, ktorá má charakter deuterokatechumenátu, t. j. druhotného katechumenátu.

Základom sú letné pätnásťdňové duchovné cvičenia. Počas nich sú používané zážitkové metódy, to znamená, že to nemá byť iba sucho-párne „učenie sa“, pripomínanie si pravd viery (čo tam, samozrejme, tiež nechýba), ale dôraz sa kladie na aktívne prežitie týchto pravd, na otvorenie sa prítomnosti živého Boha, na osobu Ježiša Krista, ktorý žije medzi nami, a vo svetle Jeho slova na prežívanie každodenného života.

I. stupeň – kladie do popredia Božie slovo a s ním spojený život vo viere podľa Slova, a svedectvo

života viery. II. stupeň – zdôrazňuje liturgiu a sviatosti vo svetle Božieho slova Nového i Starého zákona, obzvlášť Knihy Exodus, a viedie k prežívaniu liturgie ako „prameňa“ a „vrcholu“ života Cirkvi. III. stupeň – kladie dôraz na spoločenstvo – Cirkev ako spoločenstvo spoločenstiev – a vzájomnú službu, diakoniu, v tomto spoločenstve – každý podľa darov, talentov jemu zverených. Letné duchovné cvičenia majú mať pokračovanie aj po návrate domov – každý stupeň má aj cyklus cezročných stretnutí (tzv. kroky), ktorých cieľom je intenzívne prežívať svoj život viery, život odovzdaný Kristovi v bežných podmienkach všedného dňa.

Znakom Hnutia Svetlo-Život je starokresťanský znak, ktorý sa skladá z dvoch gréckych slov φῶς (fos – svetlo) a ζωή (zoe – život). Tie sú

spojené do tvaru kríža a vytvárajú tak jeden nedeliteľný celok. Ten-to znak symbolizoval Ježiša Krista, ktorý o sebe hovorí: „*Ja som svetlo sveta*“ (Jn 8, 12) a „*Ja som ... život*“ (Jn 14, 6). Spojené sú písme-nom omega, ktoré symbolizuje osobu Svätého Ducha. Tento znak je výzvou, aby sme odovzdali svoj život Ježišovi Kristovi a prijali ho

nikto nedokáže uvádzať Božie slovo do života bez jeho pomoci.

Hnutie pôsobí v Poľsku, Bielo-rusku, Bulharsku, Českej republike, Litve, Rusku, Moldavsku, Rakúsku, Holandsku, Belgicku, Ukrajine a na Slovensku.

Pre mňa osobne je oázové spo-liočenstvo druhou rodinou, kde som sám zažil obrátenie a prijatie. Pán

24

za svojho Pána a Spasiteľa, aby sa stal naším svetlom a životom. Ten-to symbol obsahuje aj požiadavku prijímania Božieho slova ako slova života, a teda slovo, ktoré je v nás živé a má sa realizovať v našom ži-vote. Prítomnosť Svätého Ducha poukazuje na to, že nik z nás nie je schopný sám od seba úplne sa odo-vzdať Kristovi, lebo „*nik nemôže po-vedať: ,Ježiš je Pán, iba ak v Duchu Svätom*“ (1Kor 12, 3b), a tiež, že

ma prostredníctvom tohto spolo-čenstva naučil vždy slúžiť a pomá-hať ľuďom, najmä mladým, ktorí – tak ako ja kedysi – nevidia nádej, sú v tomto svete stratení, často od-pisovaní a nevedia nájsť východisko z problémov. Lebo Boh je tu a miluje všetkých, nie iba vybraných.

Spracované podľa:
<http://dc-hsz-mi.webnode.sk/historia-hnutia-svetlo-zivot/>
Matúš Marčák, 4. ročník

NÁJKRAJNEJŠIA LÁSKA

úplne zadarmo...

Okolo deviatej hodiny, to znamená približne o tretej hodine popoludní, Ježiš zomiera na kríži. Táto situácia určite otriasla životmi tých, ktorí ho nasledovali alebo s ním sympatizovali. Dôležité je však poznamenať, že Ježiš zomiera s modlitbou na perách. Čo znamená jeho smrť a zmŕtvychvstanie pre nás?

Ked' Ježiš okúsil ocot, povedal: „Je dokonané.“ Naklonil hlavu a odovzdal ducha (Jn 19, 30). Jeho posledné slová, podľa evanjelistu Jána, boli: „Je dokonané.“ Za týmito slovami sa nachádza hlboký spásonosný význam Ježišovej smrti a následného zmŕtvychvstania. V gréckom teste nás tieto posledné Ježišove slová (*tetélestai*) odkazujú na udalosť umývania nôh učeníkom. Evanjelista Ján píše, že Ježiš miloval svojich a miloval ich až do krajnosti (*télos*) (porov. Jn 13,1). Tento spoločný základ gréckych slov upriamuje našu pozornosť na Ježišovu lásku, ktorá je sprítomňovaná počas týchto dní. Ježiš začal umývať učeníkom nohy a hovoril im, aby si aj oni navzájom umývali nohy. Ježiš im dal príklad vzájomnej lásky, odovzdávanej až do krajnosti. Nie je to povrchná láska, ktorá sa musí dávať, lebo sa to od nej takto očakáva. Je to láska, ktorá sa chce dávať druhému až do krajnosti.

No Ježiš neostáva iba pri umývaní nôh, ale vydáva sa na cestu v ústrety svojej vlastnej smrti, kde zjavuje svoju najkrajnejšiu lásku do krajnosti. Vydáva samého seba na smrť, „aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ Ježišovou smrťou sa završuje význam povolania byť kresťanom v tomto svete. Dnešný človek hodnotí, že smrťou sa všetko končí a je len malá nádej, že po smrti niečo bude. Ježiš nám dosvedčuje, že to tak nie je. On vstal z mŕtvych, lebo Láska je silnejšia než smrť. Ježiš neostáva pri smrti, (ale) otvára nám nové dvere života. On je tá najkrajnejšia Láska, ktorú sme povolení žiť v tomto svete až do krajnosti. Jeho zmŕtvychvstanie je pravou radosťou, ktorá nás môže nanovo zapaliť pre hlboký kresťanský život.

Miroslav Dargaj, 4. ročník

ROK MILOSRDENSTVA

Svätý Otec František

Zaiste nikomu z nás neunikla správa o tom, že celá Katolícka cirkev v tomto čase prežíva mimoriadny Svätý rok milosrdenstva. Práve preto, že je to pre nás mimoriadny rok, ako to naznačuje i jeho samotný názov, bolo by dobré, aby sme sa pri tejto významnej udalosti trochu pristavili a zamysleli sa nad jeho podstatou, ktorú nám svätá Cirkev predkladá. Svätý otec František, vedomý si toho, že celá Cirkev veľmi potrebuje prijímať Božie milosrdenstvo, avizoval vyhlásenie tohto roku už v marci minulého roku, a to v homílii počas pôstnej kajúcej pobožnosti. Zároveň vyjadril túžbu, aby sa tento rok prežíval vo svetle Pánových slov: „*Budťte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec*“ (Lk 6, 36), pričom zdôraznil aktuálnosť týchto slov zvlášť pre spovedníkov. „*Ježiš Kristus je tvárou Otcovho milosrdenstva.*“ Práve týmito slovami začína bula *Misericordiae vultus* (*Tvár milosrdenstva*), ktorou Svätý Otec František v apríli minulého roku vyhlásil jubilejný Svätý rok milosrdenstva so začiatkom 8. decembra 2015 a ukončením v Nedeľu Krista Kráľa 20. novembra 2016. Tieto slová sú krásnym a hlbokým vyjadrením celého tajomstva kresťanskej viery.

No rovnako, ako ďalej uvádza: „*Milosrdenstvo sa stalo živým, viditeľným a dosiahlo svoj vrchol v Ježišovi z Nazareta.*“ Počas celých dejín spásy nám Boh postupne zjavoval svoju tvár a v Ježišovi Kristovi nám definitívne a hmatateľne vykročil v ústrety svojím milosrdenstvom. Ako Svätý Otec ďalej píše, zvlášť v tejto dobe „*sme ešte mocnejšie vyzývaní, aby sme svoj zrak upreli na milosrdenstvo a mohli sa tak sami stať účinným znamením Otcovho konania.*“ Svätý rok preto má byť aj o tom, aby sme naplnení radostou a pokojom, prameniacim z milosrdenstva, vydávali o to mocnejšie a účinnejšie svedectvo Otcovej lásky tomuto svetu. Môžeme znova objaviť a plodne zúročiť Božie milosrdenstvo, prostredníctvom ktorého sme všetci povolení prinášať útechu každému človeku. Ježiš Kristus – tvár Otcovho milosrden-

stva – počas celého svojho účinkovania na zemi vydával ľuďom svedectvo o tomto milosrdenstve. Rovnako, ako toto milosrdenstvo sám zakúšal v jednote s Bohom, takisto ho prejavoval ľuďom vo svojom okolí. Keď im ako unaveným prejavuje súcit, ako chorým prináša uzdravenie, ako hladným sprostredkúva nasýtenie, ako hriešnym prejavuje odpustenie, či keď im ako smutným a beznádejným kriesi mŕtvych. V celom svojom konaní, rovnako ako v podobenstvách venovaných milosrdenstvu, „*Ježiš odhaluje povahu Boha ako Otca, ktorý sa nikdy nevzdáva, až kým neodstráni hriech a svojím súcitom a milosrdenstvom nezvíťazí nad odporom.*“ Podobenstvá zdôrazňujú radosť Boha, keď odpúšťa človeku, čím napĺňa jeho srdce lásou a útechou. Na druhej strane nám však podobenstvo o nemilosrdnom

sluhovi (Mt 18,23 – 35) ukazuje, že milosrdenstvom je nielen to, ako voči nám koná Otec, ale rovnako to, ako sa máme ako jeho synovia a dcéry správať jeden voči druhému. Skrátka, sme povolení žiť milosrdenstvo, ktoré bolo najprv preukázané voči nám. Láska, odpustenie a milosrdenstvo sú pre nás všetkých akoby nástrojom, ktorý sme od Boha dostali do svojich rúk na to, aby sme vo svojom rušnom každodennom živote vedeli dosiahnuť pokoj srdca. Tieto slová by sa v našom živote nikdy nemali stať iba prázdnymi, abstraktnými slovami, ale mali by sa konkrétnie prejavovať v úmysloch, postojoch a správaní, ktoré sa overujú v našom každodennom konaní. „*Ako miluje Otec, tak milujú aj deti. Ako je On milosrdný, tak sme aj my povolení byť jedni voči druhým milosrdní.*“

Povzbudení slovami Svätého Otca, osvojme si rovnako apoštolovu výzvu: „*Slnko nech nezapadá nad vaším hnevom*“ (Ef 4, 26). Predovšetkým však počúvajme Ježišove slová, podľa ktorých je milosrdenstvo ideálom kresťanského života a kritériom vierohodnosti našej viery: „*Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo*“ (Mt 5, 7).

RECEPTÁR

Pre maškrtníkov

Gibanica – slaný koláč

Porcia na malý (polovičný) vysoký plech

INGREDIENCIE:

- 1 lístkové cesto,
- 500g tvarohu
- 1 kyslá smotana
- 3 vajcia
- 3 PL oleja
- soľ
- sušený kôpor
- 1-2 strúčiky cesnaku

POSTUP:

Najprv si pripravíme plnku. Tvaroh zmiešame so smotanou, vajíčkami a dvomi lyžicami oleja. Jemne osolíme a dochutíme kôrom. Lístkové cesto rozdelíme na dve polovice. Rozvalkáme do rozmerov o trochu väčších, ako je plech, aby sme pokryli aj okraje. Plech opláchneme studenou vodou. Uložíme prvý plát cesta. Nalejeme plnku a rovnomerne rozotrieme do strán. Prikryjeme druhým plátom cesta. Okraje oboch plátov cest jemne spojíme. Povrch zľahka popicháme vidličkou. Lyžicu oleja zmiešame so sušeným cesnakom a potrieme tým povrch cesta. Vložíme do rúry vyhriatej na 220 stupňov. Po 15 minútach znížime teplotu na 180 stupňov a pečieme na strednom rošte približne ďalších 30 minút. Podávame s čerstvou zeleninou – uhorkami, paradajkami, paprikou, prípadne s olivami.

28

Balkánsky medový koláč

Doba prípravy: 60 min

INGREDIENCIE:

- 280 g hladkej múky
- 4 vajcia
- 1 hrnček medu
- 5 PL práškového cukru

PRAMEŇ -----

1 hrnček mletých orechov
3 PL sekaných orechov
1 prášok do pečiva
1 KL (kávová lyžička) drvených klinčekov
1 KL mletej škorice
tuk na vymästenie plechu

POSTUP:

Žltky rozmiešame s rozohriatym medom, drvenými klinčekmi, škoricou a polovicou prášku do pečiva. Z bielkov ušľaháme tuhý sneh a postupne do neho zašľaháme cukor a mleté orechy, primiešame múku a druhú polovicu prášku do pečiva. Túto snehovú časť cesta vmiešame do medovej zmesi. Cesto rozotrieme na vymätený a múkou jemne vysypaný menší plech a posypeme sekanými orechmi. Pečieme vo vopred vyhriatej trúbe na 190 stupňov približne 25 – 30 minút. Vychladené pokrájame.

Paradajková omáčka s olivami

Tento dip by sa dal zaradiť do talianskej a s malými obmenami do mexickej kuchyne... ale keď to s tým mäskom tak dobre chutí...

INGREDIENCIE:

pol litra paradajkového pyré
balík zelených olív bez kôstky
čerstvá bazalka
strúčik cesnaku
1 PL kryštálového cukru
štipka soli
1 PL sušeného oregano

POSTUP:

Olivy scedíme a nadrobno nakrójame. Do misy vlejeme paradajkové pyré a pridáme olivy, za hrst' nasekanej bazalky, pretlačený cesnak, cukor a oregano. Všetko dobre premiešame, necháme prejsť chuťami a prípadne dosolíme.

Tip: Do dipu môžete pridať aj lyžicu olivového oleja.

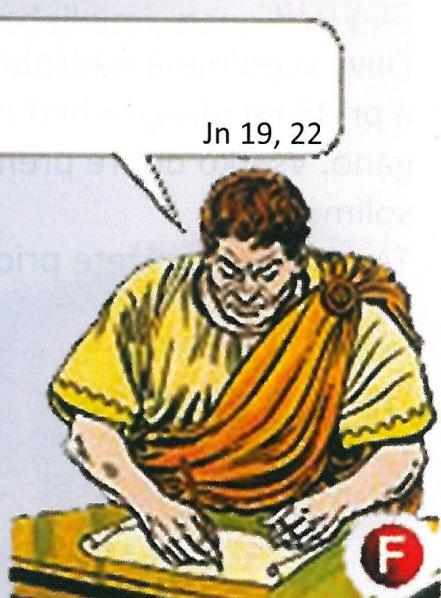
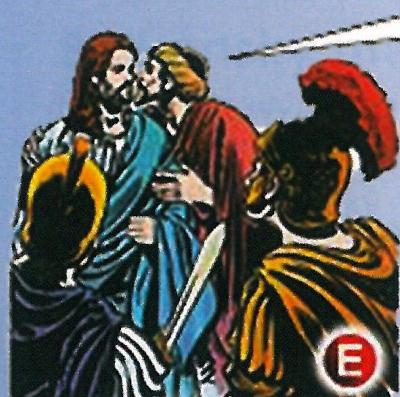
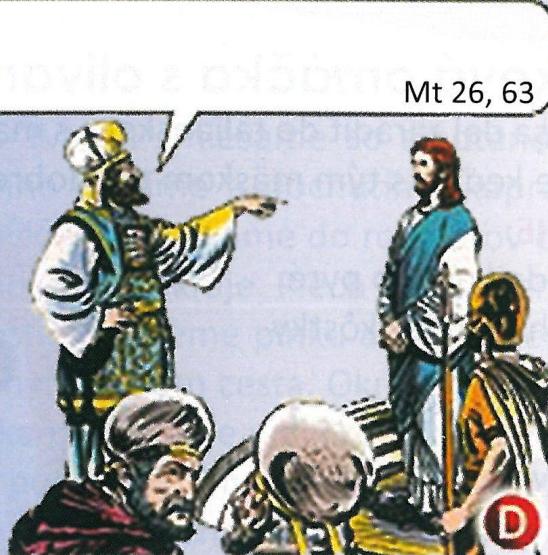

29

*Spracoval:
Ján Jakubov, 3. ročník
© Ratatouille*

ZÁBAVNÍK PÁŤA A MĀŤA

Zorad' jednotlivé udalosti Veľkého týždňa v správnom poradí. Ak si nevieš dať rady, pomôž si citátmi zo Svätého písma. Riešenie tajničky získaš správnym zoradením dole uvedených citátov, ktoré sa viažu na jednotlivé udalosti.

1. A Pilát im povedal: „Hľa, človek!“ (E)
2. B „Potom hodili lós a rozdelili si jeho šaty.“ (E)
3. C „On bol naozaj Boží Syn.“ (I)
4. D — „Zaprisahám ťa na živého Boha, aby si nám povedal, či si Mesiáš, Boží Syn.“ (K)
5. E „Koho pobozkám, to je on; toho chyťte!“ (Z)
6. F Pilát odpovedal: „Čo som napísal, to som napísal.“ (S)
7. G „Vezmte a jedzte: toto je moje telo.“ (V)
8. H „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (N)
9. I „Niet ho tu. Vstal z mŕtvych.“ (E)
10. J „Bud' pozdravený židovský kráľ!“ (I)
11. K „Aj tento bol s ním.“ Ale on ho zaprel: (R)

MINIŠTRANTI

Ahojte, kamaráti,

pamäťate si ešte na Vianoce? Vedeli by ste aj teraz vymenovať darčeky, ktoré ste dostali? V minulom čísle sme spoločne prišli na to, že tým **najväčším darom** je pre nás Ježiš. A to, čo pre nás urobil, nie je tým skutočným darom? To, čo nám dal?

Každý chlapec, keď sa narodí, dostane meno, napríklad Miško, Lukáš alebo Martin... Potom sa už rozmýšľa len nad tým, čo z chlapca vyrastie, resp. kto z neho bude. Nuž, chlapci, na to musíte prísť počas života. Samozrejme, rodičia vám veľmi radi s rozhodovaním pomôžu. Avšak, je tu ešte niekto, kto má s nami vyššie plány. *Boh nás už v lone matky stvoril pre nejaký zámer.* Aj Ježiš prišiel na svet s nejakým povolaním. *Jeho povolaním bolo, aby nás vykúpil z hriechov.* Rodičia mu sice odovzdali povolanie jeho pestúna stolára, ale nezabudli ani na to Božie.

Aj my máme na výber rôzne povolania – lekár, hasič, kňaz, manažér...

Ale ak chceme byť v živote skutočne šťastní, *je správne spýtať sa Boha.* Boh nás poznal už v lone našej matky. Už vtedy mal s nami plány. Je dobré, ak sme našimi rodičmi vedení k modlitbe, ale je potrebné, aby sme sa pýtali aj na vôľu nebeského Otca. Veľakrát sa náš sen stať sa lekárom alebo kňazom zhoduje s tým Božím, no nie vždy. Modlite sa, drahí miništanti, aby ste vedeli, prečo ste sa narodili. Pravdupovediac, ja ďakujem Bohu, že

mi prostredníctvom modlitby a miništantskej služby zjavil cestu do seminára. Nehovorím, že to čaká aj vás, ale je dobré sa nad tým zamyslieť. Aj počas týchto sviatkov sa budem za vás modliť. Špeciálne za vaše povolania. Aby z vás vyrástli dobrí lekári, kňazi, právnički... Verím, že Boh má osobitne s každým svoj plán. Tak nezabudnime, najlepší plán s nami má **Boh**, my nevymyslíme nič lepšie.

Tak, ako Ježiš zomrel za nás na kríži a výborne splnil Boží plán, tak verím, že aj my môžeme splniť Božie plány a prispiť nielen k svojej spáse, ale aj k spáse ľudí okolo nás.

Prajem vám, milí miništanti, aby ste *prežili vzkriesenie Krista a radosť z večného života vo svojich srdciach a v rodinách.*

Christos Voskrese!
Mirko Házy, 2. ročník

Gréckokatolícke bohoslovecké formačné centrum v Prešove

Účelom Gréckokatolíckeho bohosloveckého formačného centra je podporovať vzdelávanie seminaristov, kňazov, biskupov, žiakov gréckokatolíckych cirkevných škôl i laikov a rozvíjať duchovné a kultúrne hodnoty Gréckokatolíckej cirkvi a tiež chrániť ľudské zdravie.

Nech dobrý Boh odmení požehnaním každého, kto prispeje na dobrý účel akýmkoľvek finančným darom.

Číslo účtu: 2921855774/1100

IBAN: SK47 1100 0000 0029 2185 5774

Adresa: Sládkovičova 23, 080 01 Prešov

tel.: +421 051/75 673 80

fax: +421 051/75 673 77

e-mail: urvinitka@unipo.sk

IČO: 42230624

DIČ: 2023270953

SWIFT kód: CEKOSKBX

Riaditeľ centra: Mgr. Jozef Urvinitka

Navštívte naše web - stránky:

www.unipo.sk/pracoviska/gks

www.gojdic.sk

Nech Pán vo svojej štedrosti požehná vás i vašich blízkych za dobré dielo, ktoré ste týmto pre jeho Cirkev vykonali. Pán Boh zaplatí!

Redakcia

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE:

ThDr. Miroslav Dancák, PhD.

ŠÉFREDAKTOR:

Dominik Petrík

GRAFICKÁ ÚPRAVA:

Jozef Petričko, Pavol Pastornický,
Dávid Rybovič

REDAKTORI:

Miroslav Dargaj, Dominik Gromoš,
Miroslav Házy, Miroslav Chorenčák,
Peter Leško, Dominik Porhinčák,
Patrik Sahajda, Martin Tokár, Michal
Zorvan

JAZYKOVÁ KOREKTÚRA:

Mgr. Annamária Vlkovičová

FOTO:

Dávid Rybovič

ADRESA REDAKCIE:

Sládkovičova 23, 080 01 Prešov

www.gojdic.sk, www.unipo.sk/pracoviska/gks

REDAKCIA SI VYHRADZUJE PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.

Vydané: marec 2016, ročník XXII.,
akademický rok 2015/2016

Reklamy

PASTORAČNÉ CENTRUM PRE RÓMOV V ČIČAVE

Čičava 74, 093 01 Vranov n/T

Tel.: 0915 951 081

Email: martin.mekel@gmail.com

Gréckokatolícky magazín:

– každý utorok vo večerných hodinách
na televízii Lux

Postriženije 9. marec 2016

